

*The trouble is not that I am single and likely to stay single,
but that I am lonely and likely to stay lonely.*

Charlotte Brontë

I

Omdat het Simon Van Kent aan moed ontbrak om elke avond een uitgebreide maaltijd voor zich alleen te bereiden, maakte hij sinds een paar jaar porties voor twee dagen. Terwijl hij at, keek hij naar het journaal op tv om ervoor te zorgen dat hij zijn eten niet naar binnen schrokte. De quiche zou morgen, wanneer ze op twee minuten en 700 watt was verwarmd, ongetwijfeld iets minder goed smaken, maar hij stond het zichzelf niet meer toe om zich over te geven aan het gemak van afhaalmaaltijden.

In een opwelling had hij een jaar geleden een reeks kookboeken gekocht: van *Koken voor beginners* tot *Pasta Perfecto*. Uiteindelijk was drie vierde van de voorgestelde gerechten nooit uitgeprobeerd om diverse redenen: moeilijk vindbare ingrediënten, onbekende kruiden, een voorbereidingstijd van meer dan een uur... Nee, voor hem was er een belangrijker criterium ontstaan wanneer je enkel voor jezelf kookte: weinig afwas.

De verschillende sportprestaties op tv, de politieke schermselingsen en zelfs de stroom gruwelen waren zonder veel indruk na te laten aan Simon voorbijgegaan. De avond strekte zich eindeloos voor hem uit en hij werd geplaagd door een gevoel van rusteloosheid. Op mooie dagen genoot hij ervan om een avondwandeling te maken langs zijn favoriete straten en pleintjes en vaak ging hij dan iets drinken in zijn stamcafé De

Globetrotter, een kroeg die vroeger de term 'bruin' zou hebben gekregen. Zelfs nu het rookverbod al jaren was ingevoerd, hing er nog altijd een vage geur van nicotine. De houten tafeltjes stonden dicht en zonder enig patroon bij elkaar en vertoonden kringen van talloze bierglazen. Als student was dit de plaats waar hij op zondagavond naartoe ging en ook na zijn studies bleef hij erdoor aangetrokken.

Bijna elke avond claimden een paar mannelijke gasten hun vaste kruk aan de bar. Vanaf de zijne, de tweede van rechts, hield hij ervan nieuwkomers te observeren en zijn bijdrage te leveren aan de gesprekken die varieerden van werk en politiek tot voetbal en vrouwen. Aan dat laatste onderwerp droeg Simon weinig bij. Hij had het opgegeven om te pretenderen dat hij wist wat er zich in de hoofden van vrouwen afspeelde.

Nu de nacht al om vijf uur 's middags leek in te zetten en de weerman van een mooie dag sprak wanneer het acht graden was en zonnig, moest de ene na de andere kruk het zonder vaste eigenaar stellen. Ook Simon merkte dat het hem steeds meer moeite kostte om zich 's avonds buiten te wagen en hoewel hij de stamgasten miste, besepte hij dat hun gesprekken, die een welkome onderbreking van de dag betekenden, in wezen oppervlakkig waren. De discussies die in het begin sprankelend waren geweest, waren al zo dikwijls herkauwd en uitgespuugd dat hij merkte dat iedereen, ook hij, in herhaling viel.

- Het plein heraanleggen, is dat vernieuwing? Eerst bomen kappen die er al jaren staan en er dan wat nieuwe in de plaats zetten? En Groen zegt daar niks van.

- Allemaal met ons belastinggeld.

- Die vluchtelingen crisis moet dringend op een andere manier worden aangepakt. Als ik het voor het zeggen had...

- Anderlecht was echt Anderslecht. Met een betere verdediging hadden ze gewonnen.

- En hoelang zitten die al thuis?! Ze zouden eens moeten beginnen te werken.

- We moeten ze niet allemaal over dezelfde kam scheren, maar...

- Wel goed nieuws voor de kaarsenindustrie als de energieprijs blijft stijgen.

- Vrouwen, je moet ze mij niet leren kennen.

Aan de toeg van De Globetrotter werd de maatschappij in platitudes veranderd en dat volstond voor enkele uren, maar eenmaal thuis werd hij steeds vaker geplaagd door de herinnering aan de ondraaglijke lichtheid van deze conversaties.

Simons vriendschap met de habitués beperkte zich tot de tapkast van De Globetrotter, want hoe de plaatsen eruitzagen waar ze naartoe gingen wanneer het café sloot, was hem een raadsel. De redenen die hen naar de bar bleven drijven, vertoonden waarschijnlijk wel overeenkomsten met die van hem: nostalgie, afleiding en misschien voor een enkeling zoals hij ook een tikkeltje zelfkwellling.

Hier had hij Elena leren kennen en net zoals de meeste verhalen die door de drang naar een coherente en unieke plot langzaam maar zeker een memorabele status krijgen, was het begin ervan gewoonweg banaal geweest.

‘Is deze kruk bezet?’

In retrospectief had hij toen beter ‘ja’ gezegd, maar hij had niet kunnen vermoeden dat een ontkennend antwoord zou leiden tot een gesprek, wat afspraakjes, een relatie van bijna twee jaar en een soortgelijke beproeving die andere mannen duizenden jaren eerder door een bijna naamgenote van haar hadden doorstaan. Maar toen ging het om de mooiste vrouw ter wereld en dat kon bezwaarlijk van Elena worden gezegd.

Er was geen coup de foudre geweest, geen aanwijzing dat deze vrouw ooit een hoofdrol zou spelen in zijn leven. Ze was

niet onaantrekkelijk, maar toch zou hij haar in een overvolle bar voorbijlopen zonder zijn hoofd om te draaien. Zijn vorige vriendinnen waren stuk voor stuk donkerharige types die een zekere terughoudendheid uitstraalden. Elena daarentegen had blond haar, een open gezicht en geen enkele aanleg voor gereserveerdheid. Bovendien hield hij ervan dat vrouwen aandacht aan hun kledij besteedden, terwijl zij gewoonlijk een jeans en een losse pull droeg.

‘Niet bezet,’ had hij die dag geantwoord. ‘Tenminste, nog niet. De vriend met wie ik heb afgesproken, komt altijd te laat.’

‘Hetzelfde hier,’ zei de jonge vrouw. ‘Ik kreeg vijf minuten geleden een berichtje van mijn vriendin dat ze net is vertrokken. Ik heb écht geen zin om buiten op haar te wachten.’

‘Ga zitten!’ Hij wees naar de kruk.

‘Graag.’

‘Elke keer,’ zei hij, ‘neem ik me voor om later te vertrekken of mijn tempo wat aan te passen, maar niets helpt. Ik ben maniakaal stipt.’

‘Gelukkig moeten we dit keer niet alleen wachten.’

Op dat moment dook de rozenverkoper op die cafés en restaurants afschuurde in de hoop een aantal mannen te vinden die onder de druk bezweken en een exemplaar aan hun vriendin schonken. Of anderen die dachten dat een vrouw na zo’n gulle gift wel een kwartier, een uur, de hele avond en misschien zelfs de nacht met hen zou doorbrengen. De rozenverkoper werd door hem afgescheept met:

‘Nee, dank u. We hebben elkaar net ontmoet.’

‘En toch heb je op basis daarvan besloten dat ik geen roos verdien,’ zei ze plagerig en tegelijk een beetje uitdagend.

Later werd dit een verhaal over het lot, de drang tot punctualiteit en wederzijdse vrienden die daar gelukkig niet aan leden.

Simon reikte naar de fles wijn op het salontafeltje, schonk nog een glas in en probeerde zich te concentreren op het boek over de Vlaamse primitieven. Hopelijk kon hij er wat anekdotes uithalen om zijn lessen te stofferen, maar zijn gedachten bleven afdwalen. De relatie met Elena had hem genekt en het had ontiegelijk veel moeite gekost om zichzelf terug te vinden en zijn leven weer in handen te nemen. Zijn gedachten werden niet langer meermaals per dag door haar in beslag genomen; de drang om haar te bellen en verklaringen te eisen was weggeëbd. Wat hij nu miste, was de spanning die elke beginnende relatie kenmerkt en al het andere naar de achtergrond doet verdwijnen.

Hij slaagde er maar niet in het gevoel van zich af te schudden dat zijn leven tot een stilstand was gekomen en de dagen inwisselbaar waren geworden. Het idee dat alles binnen vijftientig jaar nog volgens hetzelfde patroon zou verlopen, vervulde hem met een misselijkmakende angst. Hij probeerde zichzelf gerust te stellen dat dit gewoon een dipje was dat voortkwam uit de schijnbaar oneindige leegte van de wintermaanden die voor hem lagen, maar zijn wist dat wat hij nu ervoer meer was dan dat.

Hij nam de afstandsbediening en zapte langs de kanalen. Een quiz, een of andere B-film waarin de acteurs elke lettergreep beklemtoonden, een politiek debat, een realityshow... Er was niets wat zijn aandacht langer dan twee minuten kon vasthouden. Hij kreeg het gevoel dat hij stikte en als het geen pijpenstelen had geregend, was hij halsoverkop naar buiten gerend, maar de stenen van zijn terras waren nauwelijks meer zichtbaar door de enorme waterpoel waarop zich blaasjes vormden.

‘Tijd om een wens te doen,’ had zijn moeder vroeger gezegd, en ‘Niet hardop zeggen, anders komt hij niet uit.’

Wat had hij vroeger gewenst? Een omwisseling van school- en vakantietijd, een videospelletje, een brommer... dat alles